

“Ифет”: Продължението сезон 3, еп. 61 (101)

“Годежът на Ифет е провален”

в градината

Джемил: Не, това не е възможно! ***шокирано***

Саиме: Джемил? Ти, ти... ***гледа го***

Джемил: Жалко, Ифет, много жалко! ***обръща се и си тръгва***

Ифет: Джемил? ***пада на земята и започва да плаче***

Серпил: Ифет, миличка, стани от земята! ***опитва се да я вдигне***

Ифет: Джемил? ***шокирано***

Джан: Ифет, хайде! Да не караме всички да чакат. Да се сгодим и всичко да се свършва!

Ифет: Махни се, махни се! ***бута го, забърсва сълзите си и тръгва да бяга към Джемил***

Саиме: Ифет, дъще, почакай! ***тръгва след нея***

Ифет: Джемил, Джемил?! ***вика***

Саиме: Ифет, спри се!

Ифет: Джемил! ***настига го*** Джемил!

Джемил се спира и се обръща

Ифет: Джемил! ***запъхтяно*** Не си тръгвай, моля те! ***жално*** Има много неща, за които не знаеш. Моля те, изслушай ме! ***приближава се към него***

Джемил: Няма какво да те слушам, Ифет! За мен ти вече не съществуваш.

Саиме: Джемил, синко, какво говориш? ***изненадано***

Джемил: Ти ме предаде, Ифет, предаде ме! Възползва се от отсъствието ми и веднага се хвърли в обятията на друг.

Ифет: Джемил, всички те мислехме за мъртъв. Намерихме вещите ти, направихме погребение. Аз, аз...

Джемил: Млъкни! Не искам да те слушам. Отсега нататък можеш да бъдеш щастлива с когото си искаш! ***тръгва си***

Ифет: Джемил, не! ***тръгва след него и пада в краката му*** Изслушай ме! Моля те! ***плаче***

Саиме: Ифет, миличка, хайде, стани!

Джемил: Тръгвам си, Ифет. Ти можеш да бъдеш щастлива и без мен.

Ифет: Джемил! ***плаче***

Саиме: Успокой се, Ифет, успокой се! Сърцето ми се свива като те гледам така. Хайде, стани и да тръгваме, моля те! ***вдига я от земята***

на улицата

идва линейка

Ерхан: Моля Ви, направете нещо! Спасете я. ***тъжно***

Доктор: Моля Ви, отдръпнете се! Направете път!

Жена от квартала: Божичко, самоубила ли се е? Голяма беда, а е толкова млада.

Друга жена: Сигурно е от любов. Страдало е момичето.

Ерхан: Спасете я, докторе, моля Ви!

Доктор: Ще направим всичко по силите си!

Ерхан: Нека и аз да дойда.

Доктор: Не можете да се качите в линейката. ***затваря вратите***

Ерхан: Чичек, миличка, хайде, прибери си! Аз ще отида в болницата.

Чичек: Не ме оставяй сама, страх ме е! ***плаче***

Ерхан: Добре, миличка, добре. Хайде, да вървим! ***тръгват към дома на Ифет***

Линейката също потегля към болницата

Чичек: Тази жена е много лоша, много лоша! ***плаче***

Ерхан: Спокойно, Чичек, спокойно! Всичко мина. ***притиска я към себе си***

в градината

Бетюл: Потресена съм от това, което се случи. Как, как е възможно? ***държи се за главата***

Нимет: Живели сме с лъжата, че Джемил е мъртъв. Но най-много от това страдаше Ифет. И сега какво? Не мога да повярвам, сякаш целият свят се срути върху нас!

обикаля в кръг

Бетюл: Защо досега Джемил не се е свързал с нас? Как се е случило всичко? Не ми го побира главата.

Седат: Джан, момчето ми, ти най-много пострада от това. Не успя да се ожениш за Ифет, а двамата бяхте толкова щастливи. Ако искаш, върви си! Не се напрягай и ти!

Джан: Никъде няма да ходя, докато не дойде Ифет! ***нервно***

Серпил: Трябва да се радваме, че Джемил е жив.

Нимет: Как да се радваме, како Серпил? Ако толкова много обичаше Ифет, нямаше да позволи тя да страда, щеше да намери начин да се обади и да каже, че е жив. Но не го направи. ***ядосано***

Серпил: Може би е нямал възможността. Или се е опитал, но не е могъл да се свърже с нас. Не бързайте да го обвинявате, без да знаете причината за това!

Бетюл: Всичко това ми дойде в повече. А и Ерхан го няма, къде се губи? ***нервно***

Серпил: И Чичек я няма. ***оглежда се***

Бетюл: Сигурно е в къщи, пратих я да повика Мехмет.

на улицата

Ерхан и Чичек виждат Джемил

Ерхан: Джемил? ***шокирано***

Чичек: Татко, татко... ***затичва се към него и го прегръща***

Джемил: Чичек, милата ми! ***целува я***

Чичек: Татко, ти се върна, върна се! ***радостно***

Ерхан: Джемил, ти, ти... Не мога да повярвам, жив си!

Джемил: Да, жив съм. Но по-добре да бях умрял, отколкото да бъда свидетел на това, което видях.

Ерхан: Ти, ти ходиш, Джемил. ***радостно***

Джемил: Да, Ерхан, ходя. Какво ли не направих, за да се върна и да зарадвам Ифет, а накрая...

Ерхан: Видял ли годежа на Ифет.

Джемил: Не ми го припомняй! ***размахва с ръка***

Ерхан: Джемил, всички те мислехме за мъртъв, Ифет много страдаше.

Джемил: Виждам как е страдала, сигурно веднага се е хвърлила в обятията на онзи Джан. ***ядосано***

Ерхан: Джемил, не говори така! Много неща се промениха.

Джемил: Както и да е. Не искам да преча на никого, радвам се, че Ифет е щастлива.

Хайде, довиждане! ***тръгва си***

Ерхан: Джемил, почакай, къде отиваш?

Джемил: Нямам място тук, Ерхан. Останете с мисълта, че съм мъртъв!

Ерхан: Но Джемил...

Чичек: Татко...

в затвора

вкарват Дилек отново в килията

Затворничка: Ето, върна се. Хайде, къде се губиш? Чака те много работа. ***надменно***

Дилек ляга на леглото

Затворничка: Ей, на теб говоря! Пак ли започна да си продаваш номерата? Ставай веднага! ***ядосано***

Дилек: Не искам.

Затворничка: Пита ли те някой, бе? Казах да ставаш!

Мукадес: Шефке, остави я! Нали имаше дело, за това е такава.

Затворничка: Вярно, бе! Казвай, колко години ти дадоха? ***побутва я***

Дилек: Оставете ме! ***разплаква се***

Затворничка: Тази наред ли е? ***размахва с ръката***

Мукадес: Сигурно ще остане до края на живота си тук.

Затворничка: Днес ти се размина, обаче утре ще свършиш двойна работа! Тук си в затвора, трябва да работиш, а не само да чакаш на готово! ***сяда на стола и започва да чопли семки***

Дилек: Ерхан. ***разплаква се***

в дома на Ифет

Ифет и Саиме се връщат

Нимет: Како. ***прегръща я***

Джан: Ифет. ***хваща я за ръката***

Ифет: Остави ме! ***дърпа се***

Серпил: Ифет, миличка, как си? Добре ли си? ***притеснено***

Ифет подминава всички и се затваря в стаята си

Саиме: Много е тъжа. Ах, ах, с какво съгрешихме, че ни се случват всички тези беди?

Серпил: Лельо Саиме, успокой се, всичко ще се нареди!

Феяз: А къде е сега Джемил?

Серпил: Не знам, синко, не знам. Тръгна си. ***тъжно***

Бетюл: Дали има къде да спи? Феяз, най-добре ще е да го потърсиш.

Нимет: Бетюл е права, потърси го из квартала. Едва ли е стигнал далеч.

Феяз: Добре, ще се опитам да го открия. ***тръгва***

от стаята на Ифет се чува шум

Саиме: Боже мой, Ифет?! ***затичва се към стаята***

Ифет: Защо, защо? ***започва да къса роклята си***

Саиме: Ифет, дъще, недей! ***тъжно***

Ифет: Оставете ме! Излезте всички от тук! ***бута ги*** Махайте се, махайте се! ***вика***

Серпил: Ифет, моля те, успокой се! Не ни плаши!

Ифет: Не искам да Ви виждам! ***тръшва вратата и пада на земята. Започва да плаче***

Джан: Да я оставим да се успокои.

Саиме: Съсипа се, съсипа се. Цял живот ли ни е писано да страдаме? С какво сме съгрешили? ***плаче***

в селото

Ръза: Кадир, синко, върнахме се.

Кадир: Какво стана, татко? Изпратихте ли Джемил?

Ръза: Да, синко, изпратихме го. Дано да е щастлив със семейството си. ***сяда на леглото***

Кадир: Ще бъде, той толкова много искаше да се прибере при тях.

Ръза: Много ми е мъчно, Кадир, много. Тягосно ми е, че го няма вече.

Кадир: И на мен, татко, но това е положението. Всеки си има семейство и Джемил трябва да е своето. Там ще бъде щастлив.

Ръза: Поне ще се чуваме, надявам се.

Кадир: Да, това ще ни успокоява. Хайде, обади му се! ***весело***

Ръза: А, сега не. Тъкмо се е видял със семейството си, да не им прекъсваме щастието!

Кадир: Прав си. Но довечера нека се обадим, става ли!

Ръза: Разбира се. Хайде, синко, направи ми едно кафе.

Кадир: Разбира се, татко.

отива да му прави кафе

Ръза: Ех, Джемил, прекарахме толкова много време заедно. Вече си като мой син, не мога да те забравя толкова лесно. ***говори си*** Дано си щастлив! Вече си заедно със семейството си. ***клати глава***

в дома на Ифет

Бетюл: Аз вече ще се прибирам. Много се застоях.

Саиме: Хубава работа! Можете да останете колкото искате.

Серпил: Да, аз също вече ще си ходя. Не понасям присъствието на някой хора тук.

Ерхан и Чичек се връщат

Бетюл: Аа, Ерхан, Чичек? Къде бяхте?

Ерхан: Ето ни. ***тъжно***

Чичек: Татко се върна, татко се върна. ***радостно***

Бетюл: Видели сте се с Джемил?

Ерхан: Срегнахме се по пътя. Наистина много се е променил.

Саиме: Ифет е съсипана, затвори се в стаята си.

Бетюл: А Мехмет къде е?

Ерхан: Не знам, Бетюл, не знам. ***отчаяно***

Асуман: Ерхан, синко, какво има? Защо си така омърлушен? Случило ли се е нещо?

Ерхан: Случи се нещо ужасно.

Бетюл: Какво е станало? Защо те нямаше на годеща? Ерхан, обясни какво се е случило?

Чичек: Тази жена е много лоша, много! Искаше да ме нарани.

Саиме: Какво говориш, Чичек? ***стреснато***

Ерхан: Нил... Нил се опита да отвлече Чичек!

Саиме: Какво?

Серпил: Ииии, Боже мой! ***подскача***

Бетюл: Как така? Как е станало?

Ерхан: Не знам, видях само как я дърпаше. Но проблемът не е в това, Бетюл.

Бетюл: А какво друго се е случило?

Ерхан: Нил направи опит да се самоубие! ***едва-едва***

Асуман: Браво, много хубаво! Дано не намери спокойствие и на оня свят!

Бетюл: Майко! ***сопнато***

Ерхан: Тя умира, умира... ***разплаква се*** Как можа да се случи всичко това, как?

Бетюл: Ерхна, успокой се! ***прегръща го***

Ерхан: Веднага трябва да отида в болницата. Не мога да я оставя сама. Тя си няма никой.

Бетюл: Почакай ме, идвам с теб! ***двамата излизат от къщата на Ифет***